

14 GABČÍK, KUBIŠ, KRYL A SOUČASNOST

Dne 27. 5. letošního roku uběhlo 80 let od atentátu na zastupujícího říšského protektora R. Heydricha. Tato vojenská akce, po dlouhém období ztráty národní hrdosti a sebedůvěry občanů okupovaného Československa a po deziluzi o důvěryhodnosti bývalých spojenců vedla k obnovení naděje na návrat svobody a nezávislosti u velké části občanů protektorátu. I přes masivní represe ze strany okupační moci se vzedmula vlna aktivního odporu proti ní. Naši úctu si zaslouží nejen Jozef Gabčík a Jan Kubiš, ale všichni ti, kteří jim pomáhali v přípravě k jejich poslání, ale i ti, kteří jim pomáhali v období represí po vykonání rozsudku nad R. Heydrichem.

Dnešní doba však bojovníkům proti nacismu nepřeje. Z čeho tak usuzují?

27. 5. jsem se díval v ČT 1 na zprávy, kde byla reportáž z rekonstrukce atentátu na Heydricha a z různých pietních aktů obětím heydrichiády. Mimo jiné tam vystupovala prezidentka SR Z. Čaputová. Ta v Reslově ulici položila věnec ke kostelu sv. Cyrila a Metoděje, kde Gabčík, Kubiš a další vybojovali svůj poslední boj. Poté v žižkovském parku, na pietním místě k této události, mimo jiné pronesla: „V celé akci je i slovenská stopa v osobě Slováka pana Gabčíka. Podílel se na diverzní činnosti, která byla významná pro historii obou našich národů.“

To vše by asi bylo v pořádku, kdyby krátkou dobu před tímto aktem nevyznamenala několik funkcionářů a konfidentů klerofašistického Slovenska. Prezidentkou Čaputovou vyznamenání Púčik, Tunegu a Tesár nebyli jen řadoví členové takzvané Hlinkovy mládeže, ale byli to aktivní funkcionáři této fašistické organizace a konfidenti, kteří udávali účastníky protifašistického odboje. Tímto aktem ve své podstatě došlo k rehabilitaci některých fašistických aktivit na Slovensku.

Když jsem si tyto dva akty dal do souvislosti, upřímně řečeno, bylo mně nevolno. Na jedné straně vyznamenat aktivní příslušníky klerofašistického Slovenska, na straně druhé mít proslov u památníku bojovníků proti nacismu!!! K čemu to přirovnat? K pokrytectví? K hlouposti? K neznalosti? Ani jedno se nedá omluvit u žádného člověka, natož u hlavy státu! Co by na to řekl J. Gabčík, kdyby se toho dožil?

S obdobnou rétorikou přispěl k pietnímu aktu i ministr obrany SR L. Nad'. Akci parašutistů z roku 1942 přirovnal k denacifikaci. Přitom poznamenal: „Přijdou vám ta slova povědomá? Jak si dnes V. Putin dovolí říkat, že na Ukrajině realizuje speciální vojenskou operaci kvůli denacifikaci. On sám je dnes přesně tím, čím byl Hitler ve 30-tých letech.“

V obdobném duchu vystupovala naše ministryně obrany J. Černochová, M. Pekarová Adamová, nebo J. Lipavský. Tedy ti, kteří se aktivně podílejí na masivním exportu zbraní na Ukrajinu. Tam se tyto naše zbraně mimo jiné dostávají do rukou takových neofašistických organizací, jako je AZOV, Pravý sektor, Galicie a dalším pohrobkům fašistických organizací z dob 2. světové války, na které tyto organizace navazují nejen ideologicky, ale i svojí dlouhodobou militantní činností proti rusky mluvícím občanům Ukrajiny.

Korunu všemu nasadil náš ministr vnitra V. Rakušan. Ten v závěru svého vystoupení reagoval na nesouhlasný výkřik, který se ozval z řad občanů, kteří byli přítomni projevům našich politiků takto: „... Sláva Ukrajině, sláva hrdinům druhého i třetího odboje.“ Heslo „Sláva Ukrajině“ bylo a je heslem ukrajinských nacistů z dob 2. světové války a heslem současných ukrajinských neonacistů (jinak je to obdoba nacistického pozdravu Heil Hitler). Rakušan touto svojí poslední větou přirovnal naše padlé z doby 2. světové války k těm, proti

kterým naši občané bojovali a položili své životy. Co by tomu asi řekli naši vlastenci, kteří položili své životy v boji nacistickému Německu?

V kontextu rozporu mezi slovy a činy našich politiků si kladu otázku: Jsou tito naši politici hloupí, nevzdělaní, naivní, nebo jsou to pokrytci? Jak takovíto lidé mohou řídit náš stát?

Bezděčně jsem si vzpomněl na Karla Kryla a jeho „**Píseň Neznámého vojína**“. Jak hlubokou má pravdu. Naprosto s ním souhlasím. Zde jsou slova té písně:

K. Kryl: Píseň Neznámého vojína

Zpráva z tisku:

Obě delegace položily pak věnce na hrob Neznámého vojína.

A co na to Neznámý vojín?

V čele klaka, pak ctnostné rodiny
a náruč chryzantém,
černá saka a žena hrdiny
pod paží s amantem,
kytky v dlaních a pásky smuteční
civí tu před branou,
ulpěl na nich pach síně taneční
s bolestí sehranou.
Co tady čumíte? Vlezte mi někam!
Copak si myslíte, že na to čekám?
Co tady civíte? Táhněte domů!
Pomníky stavíte, prosím vás, komu?

Jednou za čas se páni ustrnou
a přijdou poklečet,
je to trapas, když s pózou mistrnou
zkoušejí zabrečet!
Pak se zvednou a hraje muzika
písničku mizernou,
ještě jednou se trapně polyká
nad hrobem s lucernou.
Co tady civíte? Zkoušíte vzdechnout!
Copak si myslíte, že jsem chtěl zdechnout?
Z lampasů je nám zle, proč nám sem leze?
Kašlu vám na fangle! Já jsem chtěl kněze!

Nejlíp je mi, když kočky na hrobě
v noci se mrouskají,
ježto s těmi, co střílej' po sobě
vůbec nic nemají.
Mňoukaj' tence a nikdy neprosí,
neslouží hrdinům,
žádné věnce pak na hrob nenosí
Neznámým vojínům.

Kolik vám platějí za tenhle nápad?

Táhněte raději s děvkama chrápat!
Co mi to říkáte? Že šel bych zas? Rád?
Odpověď čekáte? Nasrat, jo, nasrat!!

Ladislav Petráš

Květen 2022